

KAREL C. GRIG

VRAŽDA
PLÁN

≡ KNIHA ZLIN

Vražďaplán

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Karel C. Grig

Vražďaplán – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Karel C. Grig
Vraždaplán

Obsah

Prolog	9
ČÁST I – Spirála	11
ČÁST – II Díra	117
ČÁST III – Dívka a smrt	243
Poděkování	292

KAREL C. GRIG

VRAŽDA
PLÁN

≡ KNIHA ZLIN

Všechny děje, místa i postavy v této knize jsou smyšlené.
Pokud někomu něco připomínají, jde o podobnost čistě
záměrnou.

Prolog

Sedí na vyhřátém kovovém zábradlí, přes pravé rameno jí visí plátěná taška, v levé ruce před sebou drží malou knížku. Nečte. Se zavřenýma očima pootáčí hlavu a nastavuje tvář oslepujícímu slunci. Od travnaté pláže u řeky skryté za keři a korunami olší slyší křik a výskot, v dálce občas zabrumlá lodní motor a voda zašplouchá rytmem zvednutých vln. Řeči lidí čekajících na autobus v hloučku opodál vůbec nevnímá.

Má tohle místo ráda. Pokud se povede, co si naplánovali, už se sem zcela jistě nikdy nepodívá. Zato když jim to nevyjde...

Na to nesmí myslet. Věří mu a spoléhá na něj. Spolu dokáží všechno.

Už tu měl být. Možná čeká nahoře v lese nad vsí, až autobus odjede. Je chytrý a opatrný. Ví, že čím méně lidí je spolu uvidí, tím líp. Obchází tady i esenbák, takový mladý pitomec. Mluví s nějakým dědkem a pozoruje ji, raději by měla poodejít někam dál...

Zbývá jí dvanáct hodin života.

ČÁST I
SPIRÁLA

Nad spícím městem pluly mračné cáry, měsíční kotouč dva dny po úplňku nasvěcoval scénu jen chvílemi. Podél betonových soklů budov se na zprohýbané a popraskané dlažbě prorostlé trsy trávy a plevele míhala rychlými skoky kuní samička větřící kořist v přeplněných odpadkových koších. Vyhýbala se osvětleným místům, občas se na okamžik zastavila a svýma bystrýma očkami zkontrolovala, zda jí něco nehrozí. Přeběhla nechráněný úsek průchodu, zajela za roh do bezpečí tmy, vzápětí zděšeně zavřeštěla, odskočila a prchala bezhlavým tryskem...

Ela přešla travnatý pás po blátivé cestě s vyčnívajícími kameny, pak zabočila na hrbolatém vytlučném asfaltu do betonové soutěsky mezi zadním traktem prázdného obchodního střediska a jedním z křídel vysokého panelového domu. Bydlela v jeho jedenáctém patře.

Kolik let už po téhle cestě chodila ve dne i v noci a pokaždé měla co dělat, aby ji v lodičkách zdolala bez upadnutí nebo aspoň zvrtnutí kotníku. Nedávno se na to zeptala jednoho osamělého zákazníka u pultu. Pověděl jí, stejně jako spousta jiných před ním, proč pije – příčinou byla samozřejmě nějaká žena, ale důvod už zapomněla – a z řeči vyplynulo, že je architekt.

„Dokážete mi laskavě vysvětlit, proč neumíte na sídlišti udělat chodníky tak, aby si lidi nemuseli vyšlapávat svoje vlastní?“

„S největší radostí,“ usmíval se, „plochy mezi baráky by se nejdřív měly oset trávou, aby si v ní lidi vyšlapali

pěšiny. No a podle těch by se pak měly položit chodníky. Jenže tohle se nedělá. Není čas... Poslyšte, víte, že modrooké černovlásky jsou velice vzácný druh?“ dodal ještě, z opilosti už trochu zadržával v řeči.

„Vím,“ odsekla. „Už to od vás slyším potřetí.“

Tušila, že s těmi chodníky si nejspíš dělal legraci, ale přestože byl na její vkus trochu starý, docela se jí líbil. Jednak jí dal velké spropitné, ale hlavně zůstal slušný, i když mu odmítla poskytnout číslo svého telefonu. Na to je vždycky dost času. Uvidíme, jestli se ještě ukážeš, hochu...

Klapot jejích podpatků na drsném betonu vracela a násobila ozvěna, poryvy teplého větru se opíraly do uvolněných reklamních tabulí a rozechvívaly je do zpěvu meluzíny, občas jako třesk činelů zazněl silný úder plechu o kovovou konstrukci. V zaprášených koutech průchodu roztáčely vzduchové víry taneční rej chrastících plastových kelímků s šustícími mikrotenovými sáčky. Větrné nárazy střídalo bezvětří s téměř absolutním tichem. Zdálo se jí to? Jako by někde blízko vyvřísklo dítě. Zastavila se, naslouchala... Ne. Nejspíš se zase mrouskají kočky. Ty jejich skřeky člověka někdy budí i ze spaní.

Podvědomě zrychlila chůzi; dojít ke vchodu do domu jí bude trvat jen pár sekund, pak vyběhnout osm schodů, odemknout...

Temnotě klikaté soutěsky lemované osleplými skly výkladů chabě odporovalo jen špinavé nažloutlé světlo veřejného osvětlení na jejím vzdáleném konci. Ela se při chůzi rozhlížela, současně šátrala rukou v kabelce, aby vylovila klíče. Na zlomek vteřiny ji zaujal její vlastní dlouhý stín, pak leknutím strnula.

Ze tmy jednoho z pomočených zákoutí zadního traktu obchodu se odloupla postava jako silueta z černého divadla a současně Ela zahlédla její odraz ve skle protějšího výkladu. Statná mladá žena pevné štíhlé postavy

nebyla žádný strašpytel, fyzickému násilí se dokázala účinně bránit, teď ale zůstala stát ochrnutá děsem. Špičaté uši, chůze jako nahrbený lidoop. Co to může být? Nějaké příšerné zvíře?

Rozběhla se, utíkala ze všech sil, ale přitom měla pocit jako ve snech, které se jí často zdály: běží, ale nohy má jako svázané, nehýbe se z místa. Ve skle naproti ještě stačila zahlédnout úšklebek pod maskou Batmana, z posledních sil vykřikla, tvor po ní vzápětí chňapl. Snažila se mu vytrhnout, ale sevřel ji ze zadu tak, že se nemohla ani pohnout. Obrovskou pravou prackou ji zepředu chytil za rozkrok, zabořilo to, jako by do ní chtěl vniknout prsty, levým předloktím jí přimáčkl krk dřív, než ze sebe stihla vydat další zvuk. Téměř ji zvedl ze země, smýkl s ní stranou, ale podařilo se jí zůstat k němu otočená zády, klečela na rozbitých kolenou opřená dlaněmi o betonovou dlažbu. V temném zrcadle výkladu zahlédla svou hlavu vyvrácenou v zoufalém zápase. Zabije mě, nebo jen znásilní? Před očima jí prolétl obraz z nějakého přírodopisného pořadu, kde lvice srazila antilopu, ta se snažila zvednout a uniknout, viděla velké vyděšené oko a usmívající se kočku jistou si svou kořistí. Proboha, to mě nikdo nezaslechl? Je sem vidět ze stovky oken. Nikdo se nepodívá? Nikdo nezařve, nezavolá policii? Až teď si všimla, že ten maskovaný tvor má na sobě jen koženou vestu a jinak je nahý, jedním trhnutím z ní serval sukni i s kalhotkami, vyhrnul jí blůzu, pocítila, jak se k její kostrči tiskne ztopořeným obrovským penisem, jak jím po ní převaluje sem tam; instinktivně sevřela stehna jako v křeči, očekávala surový tlak a bolest, ale tvor se náhle vzepjal a vyvrcholil na její záda v záškubech celého obrovského páchnoucího těla.

Nehýbala se, stačí malý pohyb a zlomí jí vaz.

Ochabla, předstírala, že omdlela, k tomu ostatně neměla daleko, a zrůda ji pustila. Do přízračného kvílení

meluzíny slyšela chroptivé funění. Téměř utopená v moři děsu zamířila pomalu k hladině. Vyvázne? V tu chvíli se zrychlené supění přiblížilo k jejímu uchu, ucítila smrdutý dech, obluda olízla její ušní lalůček a sála jej tvrdými rozpraskanými rty.

Znovu se zvedl vítr, vmetl do Eliny tváře oblak prachu, ostrá písková zrníčka bodala jako desítky malých žihadel, vzápětí všechno přehlušila prudká bolest, a než stačila vykřiknout, ztratila vědomí.

2

Eda se ztěžka shýbl.

Ráno se ohnul nad vanou, jedna z meziobratlových plotének se nepatrně vychýlila a od té chvíle ho při každém pohybu střelila do beder ochromující bolest.

Položil na vyleštěný kámen růži, pomalu a opatrně se narovnal a ještě chvíli postál na písčité cestičce, než zamířil k hlavní bráně městského hřbitova. *Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy.* Vždycky když branou procházel, otočil se a přejel očima po nápisu nad sebou. Zní to vznešeně, snad i moudře, ale je to banalita, pomyslel si.

Prošel parčíkem do klidné uličky plné stojících aut. Ústila do rušné ulice přímo naproti jeho bývalému pracovišti. Zastavil se u místa, kde se to před lety stalo. Andrea nastartovala, couvla, netušila, že se na levé zadní kolo namotává tenké lanko... Pod vozem vybuchla nálož. Fungovala jako směrovaná mina, která prorazí spodek vozu a exploduje uvnitř. Krvavý chuchvalec, ve který ve zlomku vteřiny promění energie výbuchu lidské tělo, se rozlétl po okolí spolu s tisíci skleněných krychliček z roztržštěných autoskel. Bylo to jeho auto a jeho sekretářka.

Volali ze školky; její holčička na pískovišti blinká a má teplotu. Slyšel ten hovor, položil před ni na stůl svoje

klíčky, aby dcerku odvezla k babičce. Nestalo se to poprvé. Její vděčný pohled bude mít před očima do konce života; tiché poděkování za to, že ji poslal na smrt. Věděl, kdo to udělal. Věděl, kdo poslal toho, co to udělal, ale nedostal ani jednoho z nich.

Při dnešní snídani se mu ozval bývalý kolega. V noci přepadli Elu, barmanku z Infarkt baru. Našli ji ležet na chodníku v bezvědomí, silně krvácela z ukousnutého ucha, ale přežije to.

Eda předpokládal, že to s ním chtějí na kriminálce probrat, pozvání k návštěvě ale při rozhovoru nepadlo a on se nechtěl vnucovat. Přesto mu to nakonec nedalo, rozhodl se za svými dřívějšími spolupracovníky zajet a spojit to s návštěvou hřbitova.

Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy. Přešel ulici, došel skoro až ke služebnímu vchodu, vstoupil na první schod, ale pak se zastavil, obrátil se a odcházel. Chtěli ho asi jen varovat. O čem by si povídali? Nový šéf kriminálky, Edův nástupce, bude z jeho návštěvy ve stejných rozpacích, jako býval Eda při návštěvách svého předchůdce. Chlapi budou vyzvídat, jak je na tom dcera a jak on zvládá hlídat vnoučata. Nebo se naopak nezeptají a bude to ještě rozpačitější. Ještě jednou přejel pohledem budovu, kde kdysi trávil víc času než doma, a zamířil ke svému vozu.

3

Město žilo už od středověku těžbou rud. Nejprve zlata, pak hlavně stříbra a olova. Po druhé světové válce se zde nejvyhledávanější horninou stal smolinec, uranová ruda signalizující vyčerpání stříbrné žíly a pojmenovaná podle smůly, kterou tím havířům nosila.

První dvě šachty poblíž Města zarazili pod dozorem ruských poradců němečtí váleční zajatci už rok po válce.

Němce pak nahradili političtí vězni komunistického režimu soustředění v táboře nucených prací s nápisem *Práci ke svobodě*, doslova opsaným od nacistů, nad hlavní bránou.

Postupně se nad novými důlními jámami v okolí Města vztyčilo téměř třicet těžních věží, v krajině se vršily gigantické krtiny hlušinových hald. Vězni už dávno nestačili, a tak za dobře placenou, i když nebezpečnou práci přicházeli muži ze všech končin státu. Rozloha Města se více než ztrojnásobila, pro uranové havíře vyrostly nové čtvrti, ale koncem osmdesátých let byla dostupná ložiska rud vyčerpána. Přišel převrat a ohromný podnik s rozsáhlým zázemím i vlastní špičkovou nemocnicí se postupně rozpadl.

Historické městské centrum, léta opomíjené, zčásti zbourané, zchátralé a zaprášené radioaktivním prachem z projíždějících nákladních aut naložených rudou, ožívalo. Omšelé staré budovy dostávaly nové vnitřnosti i kabáty, vznikající banky a pojišťovny soupeřily na náměstí a v jeho blízkosti o lepší polohu svých nově budovaných sídel.

Vyrostly se desítky podnikatelů i firem. Banky poskytovaly úvěry; od desítek tisícovek pro drobné živnostníky až po desítky milionů firmám a společnostem, často s vědomím, že nebudou nikdy splaceny, jen když si z nich vedení bank ukrojí svůj díl. Gejzír peněz ale pokropil Město živou vodou. Jako plodnice hub po dešti vyrůstaly na náměstích i v ulicích stánky, otvíraly se nové restaurace, hotely, dílny, obchody. Vznikaly stavební dvory, sklady, kanceláře. Současně se rodily noční kluby, bary, herny, kasina. Přibývaly podvody, krádeže, loupeže, vydírání i vraždy. A stejně jako banky na náměstích soupeřily spolu i podniky polosvěta, dokud se jako šéf městského podsvětí neprosadil stánkař a vášnivý hazardní hráč Sejbr, nedostudovaný medik, po matce

ze známé artistické rodiny, se kterou během svého dětství projel půl Evropy.

Své studium lékařské fakulty ukončil, když koncem sedmdesátých let objevil svět tajných heren. Lákal k herním stolům cizince, kromě ruštiny ovládal výborně němčinu a angličtinu, domluvil se španělsky, francouzsky i italsky a propracoval se mezi špičkové veksláky, nelegální směnárníky.

V pražském podsvětí byl jako doma, ale protože po převratu začalo být v hlavním městě těсно a začala se prosazovat konkurence cizích mafií, přesídlil do Praze poměrně blízkého Města podle Caesarova hesla: *Raději v poslední vesnici první než v Římě druhý*. V podhorské obci nad Městem si ze starého statku vybudoval Pevnost, kolem sebe shromáždil a dobře platil skupinu svých ochránců, vysokých, mohutných chlapíků, většinou s cirkusovou minulostí, budících respekt. Postupně s nimi objel celý rajon, a dokud mu jednotliví majitelé restaurací a ostatních podniků nedali najevo, že chápou, kdo je ve Městě pánem, neodešel. Pokud si to rozmysleli a pokusili se mu odporovat, ať už tím, že se obrátili na policii, nebo třeba na své ukrajinské přátele, nechal je svou tlupou brutálním způsobem zmasakrovat. Zůstaly za ním zlámané ruce a nohy, rozbité a vyhořelé interiéry i celé domy.

4

Jediný, kdo se mu dokázal účinně vzepřít, byl starý Helas a jeho syn, restituenti několika továrních budov a velkého pozemku bývalého strojírenského areálu při jedné z historických stříbrných šachet na okraji Města.

Helasův bratr emigroval v roce 1951 do Spojených států, potom žil střídavě v Egyptě a v Řecku, nadělal jmění obchodem se zbraněmi, a svému bratru poskytl

nejen peníze na rekonstrukci jejich komunisty zdevastované fabriky, ale především rady, co vyrábět a kam produkci prodat. Podle přístupných údajů se jednalo o počítačové komponenty a mechanické součásti zemědělských strojů, ale jakých a kdo a kde ty stroje kompletoval, to nikdo přesně nevěděl.

Při pokusu o zastrašení Helasova klanu narazilo Sejbrovo komando na velice tvrdý odpor. Areál byl dobře hlídáný, a než se Sejbrovci stačili dostat dovnitř, jako zjevení zasáhli anonymní střelci. Jeden Sejbrův muž padl a několik dalších si lízalo těžké rány.

Starý Helas i jeho syn měli dokonalé alibi, při výslechu prohlásili, že vůbec netuší, o co tu šlo; Sejbr si odvodil, že u Helasů se hraje vyšší než městská liga, a nechal je být. Vynahradil si to vzápětí přestřelkou s ukrajinským komandem chránícím jiného z rebelů. Tu sice opět jeden Sejbrův muž nepřežil, ale ze zalkrvácené dlažby před hotelem stěžovatele odvezli na soudní patologii tři Ukrajince a Sejbr se vzápětí v novinovém rozhovoru vyjádřil, že mu můžou být občané Města i neschopná policie vděční za ochranu před ruskojazyčnou mafii.

Městská kriminálka pod Edovým vedením o Sejbrových akcích věděla, měla své informátory, ale Sejbr se jí jen smál. Chyběli svědci, podezřelí mizeli s falešnými doklady v zázemí manéží kočujících cirkusů a pouťových atrakcí, ve sporech pak Sejbr spoléhal na špičkového pražského advokáta s mezinárodním renomé doktora Ledricha.

Lidé, kteří se k zásahům Sejbrova komanda jen náhodou připletli, si raději nic nepamatovali, nic neviděli, navíc, aby vazalové na svůj závazek nezapomněli, vypustil Sejbr svůj zvěřinec občas jen tak, pro jeho i své pobavení. Stávalo se, že objeli Město, vnikli na nějaký soukromý večírek, ale občas i na veřejně přístupný

ples, a tam ničili, rozbíjeli a mlátili. Lidé remcali, stěžovali si, ale svědčit nechtěl nikdo, stejně jako nikdo nehlásil škodu.

Sejbrův úsměv nad bezmocnou policií triumfoval.

5

„Marku!“

„Markéto!“

Otevřel oči, ale hned je zase zavřel, aby se ještě stačil rozloučit s její vzdalující se tváří. Za poslední měsíc potřetí. Nebo počtvrté? V tom dnešním snu mu bylo příjemně. Prostředí ani lidé kolem nich nebyli důležití, Markéta tam prostě byla, mluvili spolu, pak ho nečekaně vzala za ruku a tančili.

Nebyl dobrý tanečník, netančil skoro nikdy, a když k tomu byl okolnostmi donucen, necítil se dobře. Ve snu jim to šlo dokonale, jen se styděl za své zaprášené polobotky.

Dotančili, Markéta ho nečekaně políbila na rty a on ze sebe vzápětí vysypal, jak mu na ní vždycky záleželo. Chtěl jí povědět, že ji celý život miloval, ale připadalo mu to přehnané. Ten den, kdy ji poprvé spatřil, vešla do třídy a jeho jako by oslnilo slunce. Teď se na něj usmívala. Zeptal se jí, jestli věděla, že z ní byl vždycky úplně vedle, a ona přikývla. Cítil se šťastný. Od této chvíle už bude všechno jinak...

Nějaký hluk za oknem ho probudil a on zíral na strop zšerelého pokoje. Pocit radosti, štěstí a uvolnění nahradila ve zlomku vteřiny mrzutost a beznaděj. Na displeji budíku svítilo půl páté. Odkopal ze sebe příkrývku, posadil se v propoceném pyžamu na posteli, a než se postavil, protáhl se s rukama nad hlavou.

Sen byl tak intenzivní, že v něm dozníval ještě při vaření kávy a mazání rohlíku. Pustil si ranní televizní zprávy,

seděl, žvýkal rohlík, civěl na obrazovku a přitom dál myslel na Markétu.

Folgy mu napsal mail. Za tři měsíce bude sraz, aby nezapomněl. Po čtyřiceti letech od maturity. Folgy psal už před pár týdny, píše i telefonuje takhle už celá léta, aby našel nejvýhodnější termín. Proto se mu o ní zdálo? Určitě ano. Srazy měl rád, mezi spolužáky mu bylo dobře, i když na něm vždycky několik dní po setkání ležela duchna melancholie.

Rozumem si zdůvodnil, že je to nesmysl, s těmi lidmi už v dalším životě neměl nic společného, a i když s nimi jednotlivě hovořil, neměli si vlastně co říct. Přitom právě mezi nimi měl pocit, že je mezi svými, že k sobě všichni vzájemně patří. Ptal se sám sebe, proč se do jeho života tak výrazně zapsaly ty čtyři roky prožité společně ve třídě. Proč už na něj tak nepůsobí setkání se spolužáky z vysoké nebo s kolegy z pozdějších pracovišť, kde pobýval mnohem déle? Někde se dočetl, že právě a pouze léta puberty jsou schopna utkat vazby, které vydrží na celý život, ale během let zjistil, že ostatní to zdaleka nevnímají tak silně jako on. Byla snad jejich třída výjimečná? V čem tkvělo její kouzlo? Dospěl k názoru, že je to společným smíchem. Schopností smát se znovu a znovu blbostem, kterým se smáli už tenkrát, až ho znovu a znovu, stejně jako před těmi dávno minulými lety, škrábalo v krku a bolely břišní svaly.

Jistě. Byla to jedna část toho kouzla, ale jen on věděl, že druhou částí, a pro něj mnohem důležitější, byla Markéta.

6

Z průměru Sejbroy družiny se vymykali dva bratři.

První byl výraznou výjimkou z běžného fyzického typu. Malý, neduživý, napadal na pravou nohu, z jeho způsobu vyjadřování i z obsahu řeči se dalo odvodit, že

se mu dostalo vzdělání, a současně neměl konkurenci jako vrhač nožů.

Druhý naopak všechny překonával. Měřil přes dva metry, měl široká ramena, mohutné bicepsy i stehenní a lýtkové svaly, sílu jako kůň, ale téměř nemluvil. Dělal posunky a vydával zvuky, kterým rozuměl jen jeho drobný bratr, a ten mu také jediný dokázal rozkázat, co má dělat.

Po nástupu k Sejbrovu ansámblu jim říkali Stan a Oli, podle křestních jmen dvojice komiků Laurela a Hardyho z amerických grotesek. Pak jim ale jednou Oli ve rvačce předvedl, čeho je schopen, a prý sám Sejbr ho pro jeho koňskou sílu nazval Kentaurem – jiné hlasy tvrdily, že to bylo kvůli velikosti jeho penisu – a kumpáni to zkrátily na Keny.

Občas Keny v noci zmizel a nic se nestalo, sem tam se přihodil malér. Přepadení, znásilnění. Městem se šířily hrůzné historky, lidé raději po setmění nevycházeli z domu, někteří si opatřili zbraně. Vyvrcholilo to tím, že při jednom přepadení Keny ukousl své oběti ucho. Nenašlo se. Buď ho zahodil, nebo snědl, Sejbrova družina přísahala na to druhé, případ pronikl do celostátních médií. Eda získal od státního zástupce souhlas celou ochranku zadržet, Keny se ztratil. Eda vzápětí dostal příležitost vyslechnout i Sejbra a měl možnost si s experty důkladně prohlédnout i jeho Lamborghini Diablo, exkluzivní sportovní auto.

Nic závadného ale neobjevili, žádné drogy ani zbraně. V utajeném pouzdru, které si Sejbr ve voze nechal zřídit na zakázku jako jakousi schránku poslední záchrany, našli jen pár plechovek koly, speciální baterku a nůž. Polstrované výdutě ve tvaru pistole, zásobníků a zřejmě i zakázaného tlumiče byly prázdné. Svědek s ukousnutým uchem náhle odmítl vypovídat, k tomu přišel jednoznačný pokyn od nadřízených přestat Sejbra i jeho lidi obtěžovat.

Eda tehdy z bezradnosti i vzteku nespal. Projížděl ve vlastním autě nočním městem a uvažoval nad svou rezignací, když na jednom z náměstí zahlédl Kenyho obrovitou postavu. Zastavil, od nasvícené kašny uslyšel volání o pomoc. Vytáhl pistoli a rozběhl se k fontáně. Kentaur ho zpozoroval a s hýkavým smíchem vyrazil proti němu.

„Stůj! Stůj nebo střelím!“ zakřičel Eda.

Keny nereagoval. Jeho obrovské tělo se řítilo dál jako rozjetý vlak. Eda namířil na jeho kmitající se nohy a stiskl spoušť. Gigant zavrával, zakopl a zůstal ležet, přitom neartikulovaně řval a skřípal zuby.

Ve zhasnutých oknech se začaly míhat lidské siluety, několik lidí vyběhlo z blízkého baru, ale když zjistili, co se děje, stáhli se zpátky. Eda na ně marně křičel, aby zavolali policii a záchranku, ve svém vlastním autě neměl vysílačku. Než došel ke kašně a zjistil, že v ní ani kolem ní už nikdo není, přijelo auto se Stanem a dvěma muži, přes Edův odpor naložili Kenyho a odjeli.

Eda použití zbraně nahlásil, ale protože opět neměl žádné svědky, nikdo si nestěžoval a Kentaur zmizel, dál se nevyšetřovalo. Za výstřel na veřejném prostranství byl navíc popotahován.

Edu už dříve napadlo, že jednou může Sejbr chtít předvést i jemu, kdo je ve Městě pánem, současně ale věděl, že podsvětí otevřený boj s policií nevyhledává, a nebezpečí si nepřipouštěl. Všechno mu došlo až po explozi jeho vozu a dostal strach. Co když něco provedou jeho rodině? Dcerce? Sejbr byl schopen všeho, i když se při výsleších zaklínal, že s tím nemá nic společného. Pražská kriminálka zachytila informaci o pozvánce pro specialistu na nálože v autech, chlap už byl ovšem ze země pryč.

Eda zvažoval, že od policie odejde, žena mu dělala scény, chtěla se od něj i s dcerou odstěhovat, nějakou

dobu žili pod policejní ochranou. Sejbr se asi za půl roku potom ztratil, zmizelo i jeho auto. Z jeho únosu a vraždy po několika měsících překvapivě obvinili, i když podle svědectví nepříliš důvěryhodné osoby ze Sejbrova okolí, Helase mladšího.

Sejbrovo tělo ani vůz ale policie nenašla, jeho družina se rozutekla, Pevnost nad Městem zůstala opuštěná. Soud nakonec policejní důkazy neuznal za dostatečně průkazné a mladého Helase osvobodil

Letos na podzim už to bude šestnáct let, spočítal si Eda, než došel od služebny zpátky na parkoviště u hřbitova. On sám je pět let v důchodu.

Co jste vy, byli jsme i my. Co jsme my, budete i vy, zahlédl ještě obráceně ve zpětném zrcátku.

7

Marek seděl a listoval albem.

Většinu fotografií udělal sám, některé získal od spolužáků a spolužáček, společnou fotku dělal každoročně profesionální fotograf. Záběry ze třídy, z výletů, ze školního okolí. Čtyři roky života, dvanáct fotek Markéty, když nepočítal skupinové. Na té z prvního ročníku chyběla a s ní i Inge.

Jednou se jí zeptal proč, věděl, že ve škole ten den byly. Odpověděla mu, že jim to připadalo trapné, před focením odešly. Nadbíhal Markétě celý prvák, ona si ho téměř nevšimla. S někým v Městečku chodila, to se po vídalo, ale nikdy ji s nikým nepotkal.

Zdravé jádro, tak si říkali ti, kdo se zúčastňovali večírků a diskoték během roku; bylo jich asi patnáct, zhruba polovina třídy. Na posledním předprázdninovém večírku u Folgyho si vzájemně předali adresy a odpřísáhli, že si z prázdnin pošlou pohled.

Na tom večírku si s Markétou dlouho povídal, oba se trochu opili a nechala se od něj doprovodit až před dům. Myslel na ni celé prázdniny, začátkem července jí napsal pohled z cesty po Slovensku a dostal odpověď, stejně jako od ostatních. Těšil se, až ji znovu potká, sebral odvalu a v polovině srpna jí napsal další pohled, kde jí nabízel setkání. Na ten už neodpověděla a hned první školní den v druháku mu způsobila šok. Chodila s Frankem.

Frank byl také součástí zdravého jádra. Sportovec, hrál na kytaru a zpíval. Marek cítil, že proti Frankovi nemá šanci, vzdal to, aspoň prozatím, a prozatím to už stalo i zbývající tři roky. Stal se Markétě kamarádem, dobrým kamarádem. Na večírcích si dál povídali, oba měli rádi literaturu, poezii, půjčovali si knížky, gramofonové desky, debatovali o básních. Když někdy Frank chyběl nebo odešel dřív (nebydlel ve městě a musel stihnout autobus), Marek ji doprovázel domů.

Také se pokoušel skládat básně, ale tajil to. Ani Markétě nedal nikdy žádnou přečíst. Až po maturitním večírku jí jednu zarecitoval. Frank s ostatními přespolními odjeli prvním ranním autobusem, zbytek zdravého jádra jim na náměstí zamával a on ji tradičně doprovodil až před dům. Rozloučili se jako vždy jen neutrálním „ahoj, čau“, on se obrátil a odcházel, ale náhle zaslechl, jak ho volá.

„Marku!“

Zarazil se a chvíli stál, než se obrátil.

„Pojď sem.“ Kývala ukazovákem s dlaní vzhůru, jako když je vyvolávala jejich třídní. Pomalu se k ní vrátil, srdce mu bušilo, ale snažil se tvářit lhostejně.

„Napíšeš mi pohled?“ zeptala se.

„No jistě. Jako každé prázdniny.“ Usmíval se na ni, chtěl, aby to znělo samozřejmě, ale hlas se mu zachvěl a zněl o něco výš.

„Marku..., chci, abys něco věděl. Franka miluju, on mě taky, ale uvědomila jsem si, že pro mě jsi... důležitější. Zajímá mě tvůj názor, můžu ti všechno říct, svěřit se ti, a ty to nezneužiješ, nechceš mě hned brát za ruku a olizovat mě. Moje kecy po tobě nestečou, všechno si pamatuješ...“

„Nediv se. Milujeme tě všichni. Kdo tě chce olizovat? Dám mu přes hubu.“

„Divil by ses...“

„Já to zkusím jinak.“ Začal pomalu deklamovat:

Proč nejsem
Michelangelo
z kamene umět
vyprostit
to bílé tělo
s tváří anděla

S pohledem
jdoucím skrze mne
k výškám
kde je Slunce
v poledne
a dál
mezi hvězdy

Každým úderem
spoutaný obavami
že hrubou silou
tu bílou krásu zraním
jen hladil bych
a líbal

Kámen z Carrary
lásku neoplatí
a je mu lhostejné
zda získá
nebo ztratí
i co je bolest

Neví
že mučit
může snadno začít
vždyť přece
pouze nemilovat
stačí

Zamračila se.

„Ten konec mi něco připomíná... To je přece Zábрана. Z té knížky, jak jsi mi...“

„Zábрана tam má: ‚Být krutý v lásce je snadné, to stačí nemilovat.‘ Geniálně stručná pravda, trochu jsem si to přizpůsobil. Zbytek je ode mě. Pro tebe.“

„Je to krásný. Musíš mi to napsat.“ Chvíli mlčeli, Marek se chtěl vyhnout rozpakům a znovu se rozloučil.

„Tak čau, Markéto.“

„Marku, počkej... Miluju ho, ale nespíme spolu.“

„To přece nemusím vědět.“

„Já vím. Prostě... Proč jsem to vlastně řekla?“ začervenala se.

„Třeba abych neztrácel naději?“ usmál se.

„Třeba,“ odpověděla.

„Tak já ji neztrácím, jo?“

„Neztrácej.“

„Markéto..., nějakou dobu se asi nevidíme, přes prázdniny jsi pryč, pak budeš na koleji...“

„Co chceš?“

„Jsem stejný jako ostatní. Olíznout tě.“ Smál se.

„Ty jsi vůl, Marku.“ Nastavila tvář.

Krátce ji políbil, vdechl její vůni, odcházel, za sebou ještě slyšel otáčení klíče v zámku a klapnutí dveří.

8

Eda se zvedl z pohovky.

Zívł, protáhl se, nazul si pantofle, sáhl pro ovladač na stolku a pustil televizi.

Přešoural se přes pokoj do předsíně a otevřel domovní dveře, aby vyvětral. Za kliku vzal silně, křídlo se po zimě trochu svésilo a drhlo o dlažbu. Musí ty dveře přihoblovat, to si říkal už několik týdnů.

Okno do zahrady neotvíral. Štěbetali tam teď na jaře ptáci a to ho rozčilovalo. Přes předsíň k němu štěbetání nedoléhalo. Ptáci dali pokoj jen v zimě, ale to ho zase rozčilovalo ticho. Když napadl sníh, bylo to k nevydržení. Ledabylá ochrana při povinných střelbách si vybírala svou daň.

Domek stál uprostřed řady devíti domů nad romantickým rybníkem stranou od Městečka. Jejich stavbu povolili v devadesátých letech. Tehdejší starosta a jeho přátelé skoupili pole mezi rybníkem a Městečkem, v novém územním plánu schválili zástavbu celého území a první domky vyrostly právě nad rybníkem, na nejhezčím místě.

V Městečku to zvedlo vlnu nevole, v dalších volbách starostu smetla opozice. Volby jí vyhrál proklamovaný návrh změny územního plánu. Mezi rybníkem a Městečkem teď ležela rekreační zóna, skupina domků zůstala přístupná jedinou úzkou silničkou lemovanou starým lipovým stromořadím. Kořeny stromů pod asfaltovým povrchem rok za rokem sílily, až z cesty vymodelovaly obtížně sjízdnou roletu.

Než odešel do důchodu, bydlel Eda v bytě na náměstí, do hospody dole v domě mohl dojít i v dešti suchou nohou, hluk autobusového nádraží pod okny, hovor lidí na chodníku a šum projíždějících aut se mu staly nepostradatelnou kulisou. Tady uprostřed přírody si připadal jako ve vězení.

Do důchodu se mu nechtělo, ale utěšoval se už dlouho dopředu, že bude mít aspoň dost času na dokončení domu a také na svou ženu i vnoučata; nepochyboval, že se jich od své jediné dcery dočká.

Datum jeho odchodu do penze se skutečně téměř krylo s narozením vnuka, a když se jejich milovaná a jím rozmazlovaná dcera vrátila po těžkém porodu z nemocnice, snažili se jí se ženou co nejvíc pomáhat, aby měl jejich zeť, inženýr ekonomie v náročném a dobře placeném zaměstnání v pražské pobočce londýnské firmy, volnější ruce. Trávili s dcerou a miminkem celé dny. Eda vozil kočárek, jeho žena zvládala domácnost, ale hned od prvních dnů si začali dělat starosti.

Dcera byla nepřírozeně veselá a současně podivně roztěkaná. Chlapce kojila, ale přitom jako by ji zajímal jen jako hračka, kterou hned po napití odkládala, a dál se o něj nezajímala. O druhém víkendu od porodu si Eda se ženou udělali výlet. Byl krásný slunečný zářivý den a oni se vzájemně přesvědčovali, že jejich obavy jsou způsobeny jen přehnanou starostlivostí, protože zeť ani jeho otec lékař si žádné problémy nepřipouštěli. V neděli po obědě zazvonil Edovi telefon. Byl to dceřin tchán a v Edovi zatrnulo.

„Máme tu rozjetou laktačku, je ti to jasný?“ Edovi nebylo jasné nic a dočkal se přednášky, ze které nebyl moudřejší než předtím.

„Proboha, co se s tím dá dělat?“

„Zařídil sem zejtra v Motole, že se tam na ni na kojeneckým podívají. Pavel tam pojede s ní i s dítětem, můžete se tam sejít. Já zejtra nemůžu.“

Žena se chtěla za mladou rodinou okamžitě rozjet, ale Eda ji přemluvil, aby to nedělala, vzápětí si telefonovali s nervózním zetěm i s hlahlící dcerou. Nijak je to neuklidnilo, ale aspoň se jim nezdála být horší než ve dnech předtím.

V pondělí se nebe zatáhlo a silně pršelo. S dcerou a zetěm se sešli ve dvoraně motolské nemocnice, čtrnáctidenní Petřík klidně spal v přenosné autosedačce. Lékaře, se kterým dceřin tchán údajně domluvil schůzku, nezastihli, nakonec se jich, když bezradně bloudili chodbami, ujal sám primář.

Seznámili ho se situací, dcera ho obdarovala dvěma hrnky, které nečekaně vytáhla z kabelky jako kouzelník z klobouku, a on jim taktně, ale důrazně vysvětlil, že podobné stavy se občas po porodu vyskytnou. Je nezbytně nutné okamžitě přerušit kojení a dceru hospitalizovat na psychiatrii.

Edovi bylo, jako by dostal palicí, ale jeho tiše plačící žena i zeť na tom byli ještě hůř a on si uvědomil, že mu nezbyvá než převzít velení. Dole ve dvoraně se rozdělili. Dítě si vzal na starost zeť a Eda se ženou a s dcerou vyrazili průtrží mračen do Bohnic, kam ještě předtím primář z kojeneckého zavolal jedné své známé a potvrdil jim, že budou na příjmu očekáváni.

Dcera celou cestu vesele telefonovala kamarádkám a i v čekárně rozverně komentovala dění kolem sebe. Sestra na příjmu s nimi jednala velice ohleduplně, dceři ale došlo, že má v nemocnici zůstat, reagovala pláčem a uklidnila se, až když ji sestřička ujistila, že návštěvy nejsou nijak omezené a že s ní mohou rodiče pobývat na oddělení od rána do večera.

Chvíli čekali na sanitku, aby dceru odvezla do jiného pavilónu jen o pár set metrů dál. Když konečně přijela, zřízenci považovali za pacientku zdrcenou matku, a než si toho Eda stačil všimnout, usadili ji do vozu. Záměna se vzápětí vysvětlila, Edova usazená manželka jako

omámená vystoupila, vystřídala ji už opět veselá dcera, a Eda se ženou došli na oddělení pěšky. Zůstali tam až do osmi večer, kdy se pavilon zavíral.

Za dcerou pak jezdili denně. Její stav, označený lékaři za atak mánie vyvolaný nejspíš těžkým porodem, se rychle zlepšil a po osmnácti dnech ji pustili domů. Zato vztah s rodinou jejího muže ochladl. Pavel se choval odtažitě a jeho otec v telefonním rozhovoru Edovi vytkl, že před nimi tajili dceřiny psychické potíže, které měla už jako dítě. Eda nechápal, kde takový nesmysl vzal, a vynadal mu.

Dceřin stav se zlepšoval, napětí mezi rodinami pomalu odeznívalo, vztahy se rovnaly i přes několik období lékařů očekávané, postupně slábnoucí deprese. Malý Petřík dělal všem radost, dcera během jednoho roku vysadila všechny prášky a po dalším roce čekala znovu miminko.

Petříkova sestřička se pro jistotu narodila císařským řezem, vše se vyvíjelo bez problémů, lékaři ujišťovali, že je vyhráno, mladá rodina fungovala. Po půlroce přišel šok. Situace se opakovala, tentokrát ale slabší formou a Eda s manželkou zvládli akutní péči o dceru u nich doma. Pavel si nechal dva týdny obě děti u sebe a pomáhala mu jeho matka.

Uběhl další půlrok, mladá rodina byla opět pohromadě a zdálo se, že nejhorší je zažehnáno. Pak v jednom slunečném podzimním odpoledni dostala dcera právě při návštěvě u rodičů anonymní esemesku. Nějaká žena už se nemohla dál dívat na to, jak je Edova dcera Pavlem podváděna, a litovala ji. Pavel po krátkém a nepřesvědčivém vykrucování přiznal nevěru s anglickou kolegyní, po dalším půlroce nejistoty a dohadů odjel do Británie a nechal stále ještě ne zcela zdravou mladou ženu se dvěma dětmi v bytě samotnou.

Eda s manželkou museli opět nastoupit a pomáhat buď jeden, nebo druhý, často oba společně. Jejich vzá-

jemnému vztahu to neprospívalo. Neustálé napětí, dohady a hádky, jak situaci řešit, dospěly do takového stadia, že se jeho žena natrvalo odstěhovala k dceři a vnoučatům. Eda zůstal v domě sám, občas zajišťoval rodině nákupy a zaskakoval, když nebylo vyčerpané ženě dobře nebo když si potřebovala něco vyřídit. Oboje nastávalo dost často. Dcera po roce zažádala o rozvod. Pavel posílal peníze, ale s dcerou ani dětmi nekomunikoval a zůstával v cizině.

Eda by si nikdy nepřipustil, že se mu zhroutil svět. Ať se dělo co se dělo, vždycky si věřil a celý život v sobě nosil přesvědčení, že všechny překážky svojí silou a vůlí překoná. Že bude líp. I teď doufal, že se dcera úplně uzdraví, že si najde nového partnera a bude žít svůj život. Stresy odplavou, žena se vrátí, zlepší se jí zdraví, někam si spolu vyjedou a budou dál žít společný, sice napohled nudný, ale ve skutečnosti báječně klidný život.

Co když ale líp nebude? Po šedesátce až fyzicky cítil, jak mu ubývají síly. Jasně vnímal občasné bolesti a selhávání těla. Padala na něj beznadějí a stále častěji se přistihl, že ho nic nebaví. V životě plném starostí a obav už se nedokáže pro nic nadchnout, nemá čas na sebe, žije v přesně vymezených mantinelech povinností. Co když dceru zaskočí další mánie? Co když se ženino zdraví ještě zhorší nebo i on sám vážně onemocní? Kdo se ujme dětí?

9

Marek tu báseň napsal, když v třetíáku vyvolal jednu Markétinu fotografii. V albu ji měl zvětšenou na celou stránku. Markéta na ní seděla v bílých bikinách bokem na žulové zdi nad hrází, rukama si objímala kolena a dívala se přímo do objektivu. Nedalo se o ní říct, že je vysloveně krásná. Její tvář neměla rysy klasické krásy, oči měla

trochu víc od sebe, pozorný pohled odhalil, že jedno leží o trošičku níž než druhé. Měla až příliš výrazné rty a nos nahoru, ale otočil se za ní každý kluk a každý muž.

Markovi při pohledu na ni pokaždé proběhla tělem vlna dojetí a ochranné touhy. Vyzařovala z ní něha. Spíš dětská než ženská. Nevinnost, prostota, upřímnost, žádná koketnost nebo vypočítavost. Světlehnědé dlouhé vlasy, sem tam s rudozlatým třpytem, modrozelené oči, jemné vybledlé pihy na lících i na těle. Na černobílé fotce to nebylo vidět, ale Marek si tu chvíli, kdy zmáčkł spoušť aparátu, vybavoval, jako by to bylo dnes.

Markéta byla poměrně vysoká, ale nepůsobila žirafím dojmem. Nehrbila se a její proporčně dokonalé tělo, formované navíc tenisem, volejbalem i basketem, by jí mohla závidět každá modelka. Jen prsa měla o něco menší, než by její postava snesla.

Právě ten den, kdy Marek fotku udělal, měl jednu z mála příležitostí vidět ji v plavkách. Konec školního roku byl horký, proto si s mladou suplující tělocvičkou naplánovali jedno z odpoledních vyučování na travnaté pláži nad rybníkem.

Marek celé ty tři hodiny zkoumal Markétino tělo. Proporce ramen, pasu, boků. Když šla do vody, rýsoval očima rovnoramenný trojúhelník tvořený nahoře rameny a dole bodem procházejícím mezerou mezi stehny, ten byl středem kružnice opisující boky a současně spodním vrcholem vepsaného trojúhelníku dolního dílu bikin. Tuhle geometrii musel stvořit Bůh, opakoval si Marek. Proč se všechny ty útvary soustředí do jednoho místa? Proč je to celé ještě zdůrazněno těžnicí páteřní rýhy, dole useknutou nad dvěma souměrnými dolíčky? Tam, jen tam napři svou energii, muži.

Nebo je libo postupovat opačně? Dvě tečny nohou od chodidel a kotníků přes lýtka (nasazení přiměřeně masivního lýtkového svalu nesmí začínat ani hned nad kotníky

ani výš na holeni), zdržíš se na podkolenních jamkách, ale hned kloužeš očima nahoru po stehnech (s mírně vypouklými, cvičením zpevněnými stehenními svaly). Pouze dokonalé tečny ke kružnici boků umožní zasazení nohou do pánve v tom jediném správném úhlu, který mezi nimi dokáže vytvořit kaskádu doteků a mezer. Dotknou se kotníky, rychle se oddálí a pozvolna přichází přitulení lýtek. Krátká pauza, akcent dotyku kolenou, vnitřní strany stehů se zavlní, už už se dotknou, ale vtom se od sebe definitivně odvrátí a zazní fanfára. Opět stojíme před bránou, před touhou všeho mužského pokolení.

Vystoupila z vody, přicházela k němu a on v duchu znovu kreslil soustavu kružnic, bodů a čar. Mokré plavky mu prozradily velikost prsních dvorců i bradavek, svislá rýha od prsou k pupku ho opět nasměrovala přímo do bodu velkého třesku. Posadila se na vyhřátou kamennou lavici u vodní hladiny, on se k ní posunul, požádal ji, jestli si ji může vyfotografovat, a když svolila a otočila hlavu – někdo na ni zavolal –, pohlédl jí na okamžik přímo do sluncem ozářeného klína. Všiml si jemných narezlých chloupků, utíkajících zpod obruby plavek. Cvak. Obrázek těch zářících chloupků vyfotily jen jeho oči, ale nosil ho v hlavě celý život.

Marek položil album na stůl a chvíli civěl před sebe. Vybavil si, jak ho kdysi představa Markétina nahého klína vzrušovala, současně se za své myšlenky zastyděl, sevřelo se mu hrdlo a začaly ho pálit oči. Vstal, došel k oknu, díval se do korun stromů v ulici a bránil se vlnám lítosti, dokud nedal průchod tichému pláči.

10

„Poslouchám vás, pane.“

Statný dohola ostříhaný muž ve světle modrém obleku se mírně uklonil před starým tlustým plešatým mužem,

který seděl v černém koženém křesle za starožitným psacím stolem.

„Povídejte vy,“ vybídl holohlavého oslovený.

„No... Přestěhovali sme je, ale tamto... No nejspíš to zabralo, všude se povídá, že je zpátky. Jenže...“

„Jaké jenže?“

„Mně se to nelíbí, pane. A musím říct, že klukům taky ne. Tohle bylo už trochu moc, pane. My všichni přece...“

„Mě vůbec nezajímá, co se vám líbí nebo nelíbí. Ani já z toho nejsem nadšený, ale všichni bereme na vědomí, že se to prostě stalo. A teď mě dobře poslouchejte. Předáte jim klíč od brány a seznámíte je tam úplně se vším. Ať si ten..., no ten menší, všechno sám odzkouší. Až pak zajistíte toho člověka. Viděl bych to tak do týdne, maximálně tří, a jim ho jenom dopravíte k bráně. Uvnitř přebírají zodpovědnost oni a vy se jim nebudete do ničeho plést. Rozuměl jste mi?“

„Pane, nezlobte se. Dobře víte, že bych za vás dal život, ale jak jim můžete tak věřit? Viděl ste vůbec někdy toho druhého magora naživo?“

Plešatý muž za stolem se zamračil, opřel se dlaněmi o stolní desku a zavrtěl hlavou.

„Vím, co dělám. Vždycky to vím, to si pamatujte. Udělejte, co vám říkám. A takhle se mnou už nikdy nemluvte.“

„Promiňte, pane. Spolehněte se.“

Holohlavý muž v obleku srazil podpatky, kývnutím hlavy se znovu uklonil a vyšel z místnosti.

11

Marek dolistoval albem téměř až na konec k velké fotografii. *A pak jsme to pohřbili a rozešli se*, napsal si pod ni bílou pastelkou na černý kartón albového listu. Jejich tablo. Vytvořil ho Majk.

Jmenoval se Honza Aleš, ale pro malířské schopnosti mu nějakou dobu přezdívali Mikoláš, než se stal dvouslabičným Mikym a pak definitivně jednoslabičným Majkem. Majk se neučil dobře, neučil se vlastně vůbec a programově. Malování pro něj bylo vším, myslel si, že ho díky jeho nadání zcela jistě přijmou na akademii, a tam v případě mimořádného talentu mohli přijmout i studenta bez maturity. Gymnázium považoval za životní omyl zaviněný rodiči, ale přesto rok za rokem proploval úžinami postupek do dalších ročníků. Třídní tablo namaloval pouze o své vůli, třídě se o něm nezmínil, dokud nebylo dokončené. Výjimkami byli pouze Marek a Folgy. Majk maloval, Marek fotil a Folgy...

Folgy seděl s Majkem v poslední lavici u dveří a byl něco jako duše třídy. Organizoval třídní večírky, většinou se odehrávaly v bytě, kde žil se svou nemocnou matkou, která často pobývala v nemocnici. Dobře se učil, dokázal poradit a pomoci a jeho názor měl váhu i u učitelů. Majk potřeboval od Marka fotografie, podle kterých tváře spolužáků kreslil, a s Folgym debatoval o námětu, kompozici i o detailech.

Tablo zobrazovalo pohřeb. Obličej truchlících pozůstalých hleděly ven z obrazu rámovány interiérem černě lakovaného pohřebního vozu. Divák je pozoroval z mírného nadhledu zepředu přímo v ose vozu přes tmavě hnědou rakev přehozenou bílou stuhou. Čelo truhly s křížem na víku neslo název jejich školy, psaný zlatým písmem, pod ním roky 1970–1974. Na bílé stuze stálo, rovněž zlatě, IV.A, POSLEDNÍ SBOHEM.

Úběžník výrazně zřeslené perspektivy, bod, do kterého se sbíhaly všechny linie postranic vozu, rakve i střechy, ležel uprostřed skupiny, tak to aspoň Markovi Majk s Folgym vysvětlovali, a Majk tam umístil sám sebe v černém cylindru se závojíčkem jako majitele pohřebního ústavu. Ostatní obličej rozemístil do spirály, rozvíjející se

od středu. Markétu a Franka postavil před sebe, Marka umístil vedle Markéty napravo, a Folgy celou spirálu uzavíral, jeho portrét byl nejmenší. Na levém bočním sloupku visela socha třídní profesorky jako žehnajícího anděla a na pravém socha ředitele školy ve stejném postavení.

Když se Majk se zlatě zarámovaným a zaskleným tablem objevil ve škole, způsobil rozruch. Obraz pověsili na zeď vzadu ve třídě a celá škola, včetně profesorů, si ho chodila prohlížet. Někteří se smáli, jiní byli vztekli, obzvláště spolužačky, kterým se zdálo, že je Majk udělal ošklivé. Markovi se obraz nelíbil. Znepokojoval ho, připadal mu morbidní. O námětu i kompozici obrazu věděl z debat Majka a Folgyho, Majk mu ukázal i studie některých tváří, ale když ho teď před sebou viděl hotový, jeho oči, zvyklé hledat ve všem geometrii, si hned něčeho všimly. Majk sice byl se svým cylindrem uprostřed celé skupiny, ale úběžník, bod, do kterého se sbíhaly všechny přímký na obraze, se ocitl o něco níž a trochu stranou. Majk kompozici nerýsoval přesně, kreslil ji od oka a úběžník rakve i vozu zabolil přímo do Markétiny tváře.

Někde v bytě začal zvonit telefon. Marek zaklapl album, následující fotografie z třídních srazů už neprohlížel. Na všechno, co se stalo potom, by chtěl zapomenout, přitom věděl, že tenhle balvan stejně nikdy neodvalí. Proč si to ještě připomínat?

Telefon nepřestával zvonit. Kdo může volat v neděli ráno?

12

Eda stál u kuchyňské linky a vařil si kávu.

Co bude dnes dělat? Záleží na tom? Může dělat cokoli a nemusí dělat nic. Později zavolá ženě, ale pro dnešek by měl mít volno.

Sbíral v sobě energii. Jaký smysl má vylézt teď na půdu a přibíjet na trámy podlahová prkna? Nebo dokončit izolaci verandy? Pro koho je důležité, aby zákoutí s krbem působilo jako ve starých anglických domech, když ani on sám si tam v klidu s knížkou nikdy nesesedne? Může jet do Města, v myšlenkách se stále vracel k přepadení s ukousnutým uchem. Udělal to Keny, nebo jen někdo zopakoval jeho parádní kousek? A pokud to skutečně udělal on, co to může znamenat? Je snad Sejbr zpátky? Co může mít za lubem? Jestli se chce nějak mstít, má na seznamu i mě?

Edova paměť vytahovala z archivu ve vlastní hlavě dávno založené scény ze zatýkání, z výslechů i od soudu. Vracel se k úvaze, že přece jen zajde za kolegy, ale už ve chvíli, kdy na to pomyslel, věděl, že to neudělá. Nakonec by se stejně začali vyptávat, jak je na tom dce-
ra, a on se jim nechtěl svěřovat. Každý má svých starostí dost. Navíc i když se výjimečně snažil někomu svoji situaci podrobněji vysvětlit, znovu a znovu se dočkával rad, které mu nebyly k ničemu, a slyšel je už stokrát.

Uvědomil si, jak se sám změnil. Starosti ostatních mu připadaly malicherné. Nedokázal už sledovat téměř žádné filmy, problémy hrdinů se mu zdály směšné, zvláště pokud se týkaly jeho bývalého zaměstnání. Neholení detektivové s ustaranými výrazy ho rozčilovali. Co vy víte o životě, vy blbci? říkal si a přepínal kanály. Pokud ale narazil na skutečné drama, přepínal také. Svého osobního dramatu měl až až. Sledoval tak většinou jen zprávy, sport a dokumenty o přírodě.

Zalil kávu vroucí vodou, nadechl se vůně stoupající spolu s párou a nechal hrnek stát na lince. Než si v klidu sedne do křesla, zavře ještě dveře. Venku je sice hezky, ale cítil, jak mu kolem kotníků proudí chladný vzduch.

Udělal krok, leknutím ucukl, téměř ztratil rovnováhu, v mžiku si uvědomil, že u sebe nemá zbraň. Keny?!

Ve dveřích proti němu uskočila zpět vysoká postava ve světlém manšestrovém saku s aktovkou v ruce.

„Ahoj, Edo. Ježíš promiň, já jsem klepal. Volal jsem...“

„Marku... Ty vole, já se lek. Pod' dál. Špatně slyším, víš? Ta televize...“

„Edo, nechci tě rušit, já hned vypadnu. Chci tě jen poprosit, jestli by sis na mě neudělal někdy čas. Chvíli, třeba na oběd nebo na pivo. Volal jsem ti na mobil, ale vzal to nějaký tvůj nástupce. Že prý to skutečně bývalo tvoje číslo, ale ty že už jsi v důchodu. Já vím, žes mi povídal, že už to balíš, ale nedošlo mi, že čas tak letí. Nenašel jsem tě ani na schránkách v tom domě, jak jsi bydlel, a ten tvůj kolega věděl jen to, že sis postavil jeden z těch domků tady. Tak jsem si je prolustroval na netu v katastru a už jsem tě měl. Slušný kus detektivní práce, ne? Nebudu tě zdržovat, dej mi na sebe kontakt a já letím. Jestli si na mě tedy někdy uděláš tu chvilku...“

„Marku, já mám času. Pod' dál, neblbni. A nezouvej se. Dáš si kafe? Zrovna mám horkou vodu. Dyt' já tě rád vidim, člověče. S čím ti můžu pomoci? Chceš turka, nebo rozpustný?“

Sedli si do křesel proti sobě.

„Edo, já potřebuju poradit.“

„Aha. No tak povídej.“

„Máš zkušenosti, šéfoval jsi...“

„No jo, jo. Já vim. Tak vo co ti de?“

„Edo..., já... já si myslím, že nás někdo zabíjí. Cíleně a podle plánu.“

Eda se pousmál a neznatelně zavrtěl hlavou.

„Co blbneš? Koho nás?“

„Lidi... jako... z naší třídy.“

„Ty vole, Marku. Nechtěj, abych se tě začal bát. Z jaký třídy?“

„Z naší bejvalý třídy. Z gymplu.“

„Jo? A jak si k tomu došel?“

„Jdu se jen poradit. Řekneš mi, že je to nesmysl, a já toho nechám, ale v poslední době nemyslím na nic jiného. Pořád si říkám, že za tebou musím zajít. Už se mi o tom našem setkání i zdálo...“

„No a na co si teda přišel?“

Marek sáhl po aktovce položené u křesla, otevřel ji, vylovil papírové desky a z nich vytáhl dvě fotografie. Položil je před Edu na stůl. Ten vzal jednu po druhé do rukou a prohlédl si je.

„Kreslený tablo? To je pěkný. 1974. Tenkrát sem začínal v Ústí. Znáš tady někoho kromě tebe?“ Eda poklepal na fotografii.

„Pár lidí bys znát mohl. Ale spíš ne. Tady v Městečku už bydlím jen já a ještě tyhle čtyři holky. Dělá tu jen jedna. Je ředitelka na třetí základce. Jinak určitě znáš Folgyho, doktora Ledricha. Zrovna včera mluvil v televizi, zastupuje jednoho z těch zatčených politiků...“

„Ledricha znám... Ale že studoval tady v Městečku a byl tvůj spolužák, to sem netušil. Proč sou na tý druhý fotce ty lidi uprostřed začerněný?“

„Jsou mrtví.“

„Aha. To asi souvisí s tím, proč si za mnou přišel.“

„Jo.“

„Marku... Promiň, ale to sme tam co na začátku. Neblbneš trochu?“

„No, o tom se s tebou právě radím.“

„Co se ti na tom nezdá? Že za čtyřicet let někdo sem tam umře, je prostě normální. Nemoci, bouračky, jiný maléry. A že sou zrovna takhle v chumlu? Co z toho vyzvojuješ? Další bude třeba tady ten stranou v koutě, stačí si počkat a budeš v klidu.“

Marek uchopil fotku se začerněnými obličejí do ruky a díval se na ni.

„Já vím. Taky jsem si to tak vysvětloval, jenže ráno to na mě padlo... Teď si před tebou připadám jako blázen.“

Volal mi totiž včera Folgy, tak říkáme Ledrichovi, to je ten nejmenší vzadu, tady. To mě taky vzalo. Ale máš pravdu. Asi se ti omluvím a půjdu.“

„No, počkej. To si s tím hotov zas až moc rychle. Snad máš ještě jiné argumenty než ty vobrázky, ne?“

„Leží to na mně jako balvan, Edo, ale žádné důkazy ani argumenty nemám. Je to... Jako bych si byl jistý. Taková intuice. Ta holka tady dole, s tím věnečkem na hlavě, Markéta, byla první. Někdo ji zabil. V roce devatenáct set sedmdesát sedm. Nikdy nikoho nechytli...“

„Tak to sem samozřejmě nevěděl,“ přerušil ho Eda. „To je zajímavý. Povídej.“

13

Náhly poryv větru pootevřel přivřené ocelové dveře a vzápětí jimi udeřil zpět o zrezavělou zárubeň, až se celá budova otrásla. Z dvojice mužů, kteří do ní před chvílí vešli, se jeden z nich, statný a holohlavý ve světle modrém obleku, s trhnutím otočil. Přitom zaklel.

„Krucinál. Proč nezavíráš?“

Druhý muž byl malý, hubený a nahrbený. Napadal na pravou nohu, na sobě měl černé džíny a koženou bundu. Ušklíbl se.

„Obáváte se něčeho?“

„Čeho bych se vobával? Tu ránu moh někdo slyšet. Kde ho máš?“

„Obavy nemějte. Tady kolem stále něco tluče a vrže. Každý si řekne, že se pracuje dole v dílnách. Teď buďte zticha, prosím.“

Kulhavý dvakrát krátce a ostře vyštěkl, nad jejich hlavami se jako ozvěna ozvala stejná odpověď. Kulhavý pokynul a vykročil, holohlavý za ním zůstal stát, současně zahýbal rameny, aby potlačil zamrazení v zátylku, a rozhlížel se.

Na zaprášené a vyjetým olejem zčernalé betonové podlaze montované železobetonové haly, rozlehlé a vysoké, se mezi očesanými a rozporcovanými karosériemi povalovaly součástky z rozebraných motorů, podél stěn stály v několika řadách naštosované automobilové dveře, pneumatiky na discích i bez nich, na ohromné hromadě se vršily zbytky kabelů, světlometů a dalších součástek. Špinavá děravá okna z drátěného skla souvisle vyplňující úzký pruh pod stropem po celé boční délce stavby úspěšně odrážela pokusy slunečních paprsků dostat se dovnitř a nasvěcovala scénu jen slabým rozptýleným světlem.

Uprostřed haly levitoval portálový jeřáb zavěšený v prostoru. Hák na konci lana, spuštěný téměř až k zemi, se kýval sem a tam jako obrovské kyvadlo. V šeru ztichlé a opuštěné budovy působil jeho pohyb nepatříčně.

Holohlavý muž v obleku se nadechl a zrychlenou chůzí, vyhýbaje se překážkám na zemi i trčícím betonovým podstavcům dávno odvezených strojů, dostihl svého průvodce. Muži došli k ocelovému schodišti umístěnému podél stěny na druhém konci haly a pomalu stoupali na galerii v patře, kde příčky ze zborceného vlnitého plechu upomínaly na někdejší kanceláře. Nahoře se holohlavý znovu zastavil. Ohlédl se zpět na kývající se lano, přitom se rukou přidržel zábradlí, vzápětí se pustil, jako by dostal úder elektrickým proudem. Několikerým jemným plácnutím druhé ruky si čistil ušpiněnou dlaň, přitom hleděl na své zaprášené polobotky.

„Tady je ale, kurva, bordel. Proč rozhoupal ten hák? Dyby sem někdo nakouk, hned je mu jasný, že se tu někdo schovává. Tak kde ho máš?“

„Kdo by sem nakukoval?“ Kulhavý se znovu ušklíbl.

„Třeba policajti.“

„Nevšiml jste si té cedule?“

„Jaký cedule?“

„Policajtům vstup zakázán,“ kulhavý se sípavě rozesmál, až začal kašlat.

„Di do prdele,“ ulevil si muž v saku.

Jeden z plechů před nimi se náhle pohnul a se zakřípáním o podlahový beton se posunul stranou, holohlavý sebou trhl, zatímco kulhavý, jako by na to čekal, vkročil do úzkého otvoru.

„Pojďte,“ pokynul rukou.

Muž v obleku se opatrně natočil, aby si o ostré okraje plechů neponičil šaty, a protáhl se dovnitř. Stáli v chodbě, po obou stranách zely zárubně bez dveří. Na jejím konci, v oslepujícím proudu světla zapadajícího slunce, který se dovnitř valil vybouraným otvorem, stála silueta mohutné postavy. Holohlavému, který měl matné povědomí o germánské mytologii, se vybavil bůh Odin, jak si jej pamatoval z karet a obrázkových sešitů svého skinheadskeho mládí. Vysoké mohutné postavě tam vyrůstala podél přilbice vzhůru krátká křídla, v ruce držela kopí a u nohou jí seděl vlk. Muž v saku nespouštěl z majestátního obrysu oči, uhranutě kráčel za kulhavým, a jak se blížili k postavě, na černí siluety se počaly formovat detaily. Přilbice s křídly se proměnila v masku Batmana, kopí v silný zaostřený klacek, vlk u nohou v německého ovčáka.

„Von má psa?“ zeptal se šeptem holohlavý.

„Ano. Vždy měl psa. Rozumí si s nimi lépe než s lidmi. Nemějte strach, to zvíře ho absolutně poslouchá.“

„Dyt neumí mluvit, ne?“

„Ale umí. Jenom mu nikdo nerozumí. Kromě mě, samozřejmě.“

„Proč nosí tu masku?“ šeptal dál holohlavý.

„Vidíte, to nevím. Možná se chce tomu zvířeti nějak přiblížit.“

„Vo tom psovi ale šéf neví.“